

ח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר:
וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן לְמִימַר:

ט כִּי ידַבֵּר אֲלֵכֶם פְּרַעֲהַ לֵאמֹר תִּנּוּ לָכֶם מִזֶּפֶת וְאִמְרַת אֶל-אַהֲרֹן קַח אֶת-מַטְּךָ וְהִשְׁלַךְ לִפְנֵי-פְרַעֲהַ יְהִי לְתַנּוּן:

כִּי ידַבֵּר אֲלֵכֶם פְּרַעֲהַ לֵאמֹר תִּנּוּ לָכֶם מִזֶּפֶת וְאִמְרַת אֶל-אַהֲרֹן קַח אֶת-מַטְּךָ וְהִשְׁלַךְ לִפְנֵי-פְרַעֲהַ יְהִי לְתַנּוּן:

אָרִי יִמְלַל לְזִמְזוֹן פְּרַעֲהַ לְמִימַר הָבֹו לְכוּן אָתָּא וְתִימַר לְאַהֲרֹן סֵב יַת חוּטְרִיךָ וּרְמִי קָדָם פְּרַעֲהַ יְהִי לְתַנּוּן:

י וַיִּבֹּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל-פְּרַעֲהַ וַיַּעֲשׂוּ-כֵן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיִּשְׁלַךְ אַהֲרֹן אֶת-מַטְּהוּ לִפְנֵי פְרַעֲהַ וּלְפָנָי עֲבָדוּ וַיְהִי לְתַנּוּן:

וַיִּבֹּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל-פְּרַעֲהַ וַיַּעֲשׂוּ-כֵן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיִּשְׁלַךְ אַהֲרֹן אֶת-מַטְּהוּ לִפְנֵי פְרַעֲהַ וּלְפָנָי עֲבָדוּ וַיְהִי לְתַנּוּן:

וְעַל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן לֹזֶת פְּרַעֲהַ וְעַבְדוּ כֵן כַּמָּא דְפַקִּיד יי וּרְמָא אַהֲרֹן יַת חוּטְרִיָּה קָדָם פְּרַעֲהַ וְקָדָם עֲבָדוּהִי וְהָוה לְתַנּוּן:

יא וַיִּקְרָא גַם-פְּרַעֲהַ לְחַכְמָיִם וּלְמַכְשָׁפִיִם וַיַּעֲשׂוּ גַם-הֵם חַרְטָמֵי מִצְרַיִם בְּלַחְטֵיהֶם כֵּן:

וַיִּקְרָא גַם-פְּרַעֲהַ לְחַכְמָיִם וּלְמַכְשָׁפִיִם וַיַּעֲשׂוּ גַם-הֵם חַרְטָמֵי מִצְרַיִם בְּלַחְטֵיהֶם כֵּן:

וַיִּקְרָא אָף פְּרַעֲהַ לְחַכְמֵיָא וּלְחַרְשֵׁיָא וְעַבְדוּ אָף אַנּוּן חַרְשֵׁי מִצְרַיִם בְּלַחְשֵׁיהוֹן כֵּן:

יב וַיִּשְׁלִיכוּ אִישׁ מַטְּהוּ וַיְהִיו לְתַנּוּנָם וַיִּבְלַע מַטְּה־אַהֲרֹן אֶת-מַטְּתָם:

וַיִּשְׁלִיכוּ אִישׁ מַטְּהוּ וַיְהִיו לְתַנּוּנָם וַיִּבְלַע מַטְּה־אַהֲרֹן אֶת-מַטְּתָם:

וּרְמוּ גְבַר חוּטְרִיָּה וְהוּו לְתַנּוּןֵא וּבְלַע חֶטְרָא דְאַהֲרֹן יַת חֶטְרִיָּהוֹן:

רש"י

(ט) מִזֶּפֶת, אֹת לְהוֹדִיעַ שֵׁישׁ צְרוּף [נ"א: צָרָף] בְּמִי שֶׁשׁוּלַח אֶתְכֶם. לְתַנּוּן, נָחַשׁ:

(יא) בְּלַחְטֵיהֶם, בְּלַחְשֵׁיהוֹן, וְאִין לוֹ דְמִיּוֹן בְּמִקְרָא, וְיִשׁ לְדַמּוֹת לוֹ: "לְהַטּוּ הַחֶרֶב הַמְתֵּהֶפְכֶת" (בראשית ג כד), דּוּמָה שְׁהִיא מִתְהַפֶּכֶת עַל יְדֵי לַחֶשׁ:

(יב) וַיִּבְלַע מַטְּה־אַהֲרֹן, מֵאַחַר שֶׁחָזַר וַנְעַשֶׂה מַטְּהַ, בְּלַע אֶת כָּלָן (שבת צז.):

וַיִּחְזַק לֵב פְּרַעֲהַ וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:

וַיִּחְזַק לֵב פְּרַעֲהַ וְלֹא שָׁמַע אֱלֹהִים כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:

וְאַתְּקַף לִבָּא דְפְרַעֲהַ וְלֹא קִבִּיל מְנַהוּן פְּמָא דְמַלְלִיל יי: ם

יֵד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּבֹד לֵב פְּרַעֲהַ מֵאֵן לְשַׁלַּח הָעָם:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּבֹד לֵב פְּרַעֲהַ מֵאֵן לְשַׁלַּח הָעָם:

וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה אַתְּיַקֵּר (לְפִרְשׁ"י יַקִּיר) לִבָּא דְפְרַעֲהַ סְרִיב לְשַׁלְחָא עֲמָא:

טו לָךְ אֶל־פְּרַעֲהַ בְּכֹךְ הִנֵּה יֵצֵא הַמַּיִמָּה וְנִצְבַּתְּ לִקְרֹאתוֹ עַל־שֵׁפֶת הַיָּאֵר וְהַמַּטָּה
אֲשֶׁר־נִהְפְּךָ לְנַחֵשׁ תִּקַּח בְּיָדְךָ:

לָךְ אֶל־פְּרַעֲהַ בְּכֹךְ הִנֵּה יֵצֵא הַמַּיִמָּה וְנִצְבַּתְּ לִקְרֹאתוֹ עַל־שֵׁפֶת הַיָּאֵר וְהַמַּטָּה אֲשֶׁר־נִהְפְּךָ לְנַחֵשׁ תִּקַּח
בְּיָדְךָ:

אֲזִיל לְוַת פְּרַעֲהַ בְּצַפְרָא הָא נָפִיק לְמַיָּא וְתַתְּעַתַּד לְקַדְמוּתִיהָ עַל פִּיךָ נִהְרָא וְחוּטְרָא דְאַתְהִפִּיךָ לְחוּיָא
תַּסֵּב בְּיָדְךָ:

טז וַאֲמַרְתָּ אֵלָיו יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שְׁלַחְנִי אֵלֶיךָ לֵאמֹר שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי בַמִּדְבָּר
וְהִנֵּה לֹא־שָׁמַעַתְּ עַד־כֹּה:

וַאֲמַרְתָּ אֵלָיו יְהוָה אֱלֹהֵי הָעִבְרִים שְׁלַחְנִי אֵלֶיךָ לֵאמֹר שְׁלַח אֶת־עַמִּי וַיַּעֲבֹדְנִי בַמִּדְבָּר וְהִנֵּה לֹא־שָׁמַעַתְּ
עַד־כֹּה:

וְתִימַר לִיָּה יי אֵלֶהָ דִּיהוּדָאִי שְׁלַחְנִי לְוַתְךָ לְמִימַר שְׁלַח יַת עַמִּי וַיַּפְּלִחוּן קַדְמִי בַמִּדְבָּרָא וְהָא לֹא
קִבִּילְתָּא עַד כְּעַן:

===== רש"י =====

(יד) כְּבֹד, תְּרַגְמוּ 'יַקִּיר' וְלֹא 'אַתְּיַקֵּר', מִפְּנֵי שֶׁהוּא שֵׁם דְּבָר, כְּמוֹ: "כִּי כְבֹד מִמֶּךָ הַדְּבָר" (שְׁמוֹת י"ח):

(טו) הִנֵּה יֵצֵא הַמַּיִמָּה, לְנִקְבִיו, שֶׁהִיא עוֹשֶׂה עֲצָמוֹ אֵלֶּה וְאוֹמֵר שְׂאִינוֹ צְרִיךְ לְנִקְבִיו, וּמִשְׁפִּים וַיּוֹצֵא לְנִילוּס וְעוֹשֶׂה שָׁם
צְרָכָיו:

(טז) עַד כֹּה, 'עַד הִנֵּה', וּמִדְרָשׁוֹ: עַד שֶׁתִּשְׁמַע מִמֶּנִּי מִכַּת בְּכוֹרוֹת שְׁאַפְתַּח בָּהּ בְּכֹה, "כֹּה אָמַר ה' כַּחֲצֵת הַלִּילָה" (שְׁמוֹת

זו כה אמר יהוה בנות תדע כי אני יהוה הנה אנכי מכה | במטה אשר-בידי על-המים אשר ביאר ונהפכו לדם:

כה אמר יהוה בנות תדע כי אני יהוה הנה אנכי מכה | במטה אשר-בידי על-המים אשר ביאר ונהפכו לדם:

כדנן אמר יי ברא תדע ארי אנא יי הא אנא מחי בחטרא די בידי על מיא די בנהרא ויתהפכו לדמא:

יח ויהדגה אשר-ביאר תמות וכאש היאר ונלאו מצרים לשמות מים מן-היאר:

יהדגה אשר-ביאר תמות וכאש היאר ונלאו מצרים לשמות מים מן-היאר:

ונוני די בנהרא תמות וסרי נהרא וילאון מצראי למשתי מיא מן נהרא: ם

יט ויאמר יהוה אל-משה אמר אל-אהרן קח מטף ונטה-ידך על-מימי מצרים על-נהרתם | על-יאריהם ועל-אנמיהם ועל כל-מקנה מימיהם ויהיודם ויהיה דם בכל-ארץ מצרים ובעצים ובאבנים:

וילאמר יהוה אל-משה אמר אל-אהרן קח מטף ונטה-ידך על-מימי מצרים על-נהרתם | על-יאריהם ועל-אנמיהם ועל כל-מקנה מימיהם ויהיודם ויהיה דם בכל-ארץ מצרים ובעצים ובאבנים:

ואמר יי למשה אמר לאהרן טול חטף וארים ידך על מיא דמצרים על נהריהון ועל ארתיהון ועל אנמיהון ועל כל בית כנישות מימיהון ויהו דמא ויהי דמא בכל ארעא דמצרים ובמני אעא ובמני אבנא:

רשי

(יז) ונהפכו לדם, לפי שאין גשמים יורדים במצרים ונילוס עולה ומשקה את הארץ, ומצרים עובדים לנילוס, לפיכך הלקה את יראתם, ואחר כך הלקה אותם:

(יח) ונלאו מצרים, לבקש רפואה למי היאר, שיהיו ראויין לשמות:

(יט) אמר אל אהרן, לפי שהגן היאר על משה פשגשג לתוכו, לפיכך לא לקה על ידו, לא ב'דם' ולא בצפרדעים, ולקה על ידי אהרן. נהרתם, הם נהרות המושכים כעין נהרות שלנו. יאריהם, הם נגרים וברכות העשויות בידי אדם משפת הנהר לשדות, ונילוס מימיו מתברכים ועולה דרך היארים ומשקה השדות. אנמיהם, קבוצת מים שאינן נובעין ואינן מושקין, אלא עומדין במקום אחד וקורין לו אשטנג'ק. בכל ארץ מצרים, אף במרחצאות ובאמבטאות שבבתים. ובעצים ובאבנים, מים שבכלי עץ ובכלי אבן:

כ ויעשו־כן מִשֶׁה וְאַהֲרֹן כְּאֲשֶׁר | צִוָּה יְהוָה וַיָּרֶם בַּמַּטֵּה וַיָּךְ אֶת־הַמַּיִם אֲשֶׁר בַּיָּאֵר לְעֵינֵי
פְּרַעֲהַ וּלְעֵינֵי עַבְדָּיו וַיִּהְפְּכוּ כָּל־הַמַּיִם אֲשֶׁר־בַּיָּאֵר לְדָם:

ויעשו־כן מִשֶׁה וְאַהֲרֹן כְּאֲשֶׁר | צִוָּה יְהוָה וַיָּרֶם בַּמַּטֵּה וַיָּךְ אֶת־הַמַּיִם אֲשֶׁר בַּיָּאֵר לְעֵינֵי פְּרַעֲהַ וּלְעֵינֵי
עַבְדָּיו וַיִּהְפְּכוּ כָּל־הַמַּיִם אֲשֶׁר־בַּיָּאֵר לְדָם:

וַעֲבָדוּ כֵן מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כְּמֵא דְפַקִּיד יְיָ וְאֲרִים בַּחֲטָא וּמַחָא יָת מְיָא דִּי בְּנֵהֲרָא לְעֵינֵי פְּרַעֲהַ וּלְעֵינֵי
עַבְדֵיהוּ וְאַתְהִפְּכוּ כָּל מְיָא דִּי בְּנֵהֲרָא לְדָמָא:

כא וַתִּדְבַּר אֲשֶׁר־בַּיָּאֵר מֵתָהּ וַיִּבְאֵשׁ הַיָּאֵר וְלֹא־יָכְלוּ מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מַיִם מִן־הַיָּאֵר וַיְהִי
הַדָּם בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

וַתִּדְבַּר אֲשֶׁר־בַּיָּאֵר מֵתָהּ וַיִּבְאֵשׁ הַיָּאֵר וְלֹא־יָכְלוּ מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מַיִם מִן־הַיָּאֵר וַיְהִי הַדָּם בְּכָל־אֶרֶץ
מִצְרַיִם:

וְנוּנֵי דִּי בְּנֵהֲרָא מִיתוּ וְסָרִי נִהְרָא וְלֹא יָכִילוּ מִצְרָאֵי לְמִשְׁתֵּי מְיָא מִן נִהְרָא וְהוּהוּ דְמָא בְּכָל אֲרֻעָא
דְּמִצְרַיִם:

כב ויעשו־כן חֲרַטְמֵי מִצְרַיִם בְּלִטְיָהֶם וַיַּחֲזֹק לִב־פְּרַעֲהַ וְלֹא־שָׁמַע אֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה:

ויעשו־כן חֲרַטְמֵי מִצְרַיִם בְּלִטְיָהֶם וַיַּחֲזֹק לִב־פְּרַעֲהַ וְלֹא־שָׁמַע אֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:
וַעֲבָדוּ כֵן חֲרָשֵׁי מִצְרַיִם בְּלַחְשֵׁיהוֹן וְאַתְקַף לָבָא דְּפְרַעֲהַ וְלֹא קִבִּיל מִנְהוֹן כְּמָא דְּמַלִּיל יְיָ:

כג וַיִּפֶן פְּרַעֲהַ וַיָּבֵא אֶל־בֵּיתוֹ וְלֹא־שָׁתָה לֶבֶן גַּם־לְזֹאת:

וַיִּפֶן פְּרַעֲהַ וַיָּבֵא אֶל־בֵּיתוֹ וְלֹא־שָׁתָה לֶבֶן גַּם־לְזֹאת:

וְאַתְפְּנֵי פְּרַעֲהַ וְעַל לְבֵיתֶיהָ וְלֹא שָׁוִי לְבִיָּהּ אַף לְדָא:

כד וַיַּחֲפְרוּ כָּל־מִצְרַיִם סְבִיבַת הַיָּאֵר מַיִם לְשִׁתּוֹת כִּי לֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִמֵּי הַיָּאֵר:

וַיַּחֲפְרוּ כָּל־מִצְרַיִם סְבִיבַת הַיָּאֵר מַיִם לְשִׁתּוֹת כִּי לֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִמֵּי הַיָּאֵר:

וַחֲפְרוּ כָּל מִצְרָאֵי סַחְרָנוֹת נִהְרָא מְיָא לְמִשְׁתֵּי אַרְי לֹא יָכִילוּ לְמִשְׁתֵּי מְיָא דְּנִהְרָא:

רש"י

(כב) בְּלִטְיָהֶם, לחש שאומרין אותו בְּלִט ובחשאי. ורבותינו אמרו: בְּלִטְיָהֶם, מעשה שְׂדִים, בְּלִטְיָהֶם, מעשה כְּשָׁפִים (סנהדרין טו:). וַיַּחֲזֹק לִב פְּרַעֲהַ, לומר: על יְדֵי מְכַשְׁפוֹת אֲתָם עוֹשִׂים כֵּן, 'תִּבְּן אֲתָם מְכַנְיִסִין לְעַפְרָיִם — עִיר שְׁפֵלָה תִּבְּן', 'אף אֲתָם מְבִיאִין מְכַשְׁפוֹת לְמִצְרַיִם שְׁפֵלָה כְּשָׁפִים' (מנחות פה:):

(כג) גַּם לְזֹאת, למופת המטה שְׁנֵהֲפֹךְ לְתַנִּין וְלֹא לְזֶה שֶׁל דָּם:

כה וימלא שבעת ימים אחרי הכותיהנה אתהיאר:
וימלא שבעת ימים אחרי הכותיהנה אתהיאר:
ואשלם שבעת יומין בטר דמחא יי ית נהרא : פ

כו ויאמר יהוה אל-משה בא אל-פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח את-עמי ויעבדני:

ויאמר יהוה אל-משה בא אל-פרעה ואמרת אליו כה אמר יהוה שלח את-עמי ויעבדני:
ואמר יי למשה עול לות פרעה ותימר ליה כדנן אמר יי שלח ית עמי ויפלוחון קדמי:

כו ואם-מאן אתה לשלח הנה אנכי נגף את-כל-גבולך בצפרדעים:
ואם-מאן אתה לשלח הנה אנכי נגף את-כל-גבולך בצפרדעים:
ואם סריב את לשלחא הא אנא מחי ית כל תחומך בערדעניא:

כה ושרץ היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתך ובחדר משכבך ועל-מטתך ובבית עבדיך ובעמך ובתנוריך ובמשארותיך:
ושרץ היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתך ובחדר משכבך ועל-מטתך ובבית עבדיך ובעמך ובתנוריך ובמשארותיך:

וירפי נהרא ערדעניא ויסקון ויעלון בביתך ובאדרון בית משכבך ועל ערסך ובבית עבדיך ובעמך ובתנוריך ובאצותך:

כט ובכה ובעמך ובכל-עבדיך יעלו הצפרדעים:
ובכה ובעמך ובכל-עבדיך יעלו הצפרדעים:
יבך ובעמך ובכל עבדיך יסקון ערדעניא:

רש"י
 (כה) וימלא, מנין שבעת ימים שלא שב היאור לקדמותו, שהיתה המפה משמשת רביע חדש, ושלשה חלקים היה מעיד ומתרה בהם:

(כז) ואם מאן אתה, ואם סרבן אתה. 'מאן' כמו 'ממאן', 'מסרב', אלא פנה האדם על שם המפעל, כמו: "שלו" (איוב טז יב) ו"שקט" (ירמיה מז יא), "סר וזעף" (מ"א כ מג). נגף את כל גבולך, 'מכה', וכן כל לשון 'מגפה' אינו לשון 'מיתה' אלא לשון 'מכה', וכן: "ונגפו אשה הרה" (שמות כא כב), אינו לשון מיתה, וכן: "ובטרם יתנגפו רגליכם" (ירמיה יג טז), "פן תגף באבן רגלך" (תהלים צא יב), "ולאבן נגף" (ישעיה ח יד):

(כח) ועלו, מן היאור. בביתך, ואחר כך "בבית עבדיך". הוא התחיל בעצה תחלה: "ויאמר אל עמו" (לעיל א ט), וממנו התחילה הפרענות:

(כט) ובכה ובעמך, בתוך מעיהם נכנסים ומקרקרין:

ח א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֹמַר אֶל־אַהֲרֹן נְטֵה אֶת־יָדְךָ בְּמִטְּךָ עַל־הַנְּהַרֹת עַל־הַיַּאֲרִים
וְעַל־הָאֲנָמִים וְהַעַל אֶת־הַצְּפָרְדָּעִים עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֹמַר אֶל־אַהֲרֹן נְטֵה אֶת־יָדְךָ בְּמִטְּךָ עַל־הַנְּהַרֹת עַל־הַיַּאֲרִים וְעַל־הָאֲנָמִים וְהַעַל
אֶת־הַצְּפָרְדָּעִים עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַאֲמַר יְיָ לְמֹשֶׁה אֹמַר לְאַהֲרֹן אֲרִים יָדְךָ בְּחֹטְרְךָ עַל נְהַרְיָא עַל אֲרִתְיָא וְעַל אֲגַמְיָא וְאֶסִּיק יָת עֲרֻדְעַנְיָא
עַל אֲרַעָא דְמִצְרָיִם:

ב וַיֵּט אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ עַל מִימֵי מִצְרָיִם וְהַעַל הַצְּפָרְדָּע וְתַכְסֵם אֶת־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַיֵּט אַהֲרֹן אֶת־יָדוֹ עַל מִימֵי מִצְרָיִם וְהַעַל הַצְּפָרְדָּע וְתַכְסֵם אֶת־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַאֲרִים אַהֲרֹן יָת יְדִיהָ עַל מְיָא דְמִצְרָאִי וְסָלִיקַת עֲרֻדְעַנְיָא וְחַפַּת יָת אֲרַעָא דְמִצְרָיִם:

ג וַיַּעֲשׂוּ־בֶן הַחֲרָטְמִים בְּלִטְיָהֶם וַיַּעֲלוּ אֶת־הַצְּפָרְדָּעִים עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וַיַּעֲשׂוּ־בֶן הַחֲרָטְמִים בְּלִטְיָהֶם וַיַּעֲלוּ אֶת־הַצְּפָרְדָּעִים עַל־אֶרֶץ מִצְרָיִם:

וְעַבְדוּ כֵן חֲרָשְׂיָא בְּלַחֲשִׁיהוֹן וְאֶסִּיקוּ יָת עֲרֻדְעַנְיָא עַל אֲרַעָא דְמִצְרָיִם:

ד וַיִּקְרָא פְרַעֲה לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר הֲעֵתִירוּ אֶל־יְהוָה וַיִּסַּר הַצְּפָרְדָּעִים מִמֶּנִּי וּמֵעַמִּי
וְאֶשְׁלַח אֶת־הָעַם וַיִּזְבְּחוּ לַיהוָה:

וַיִּקְרָא פְרַעֲה לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַיֹּאמֶר הֲעֵתִירוּ אֶל־יְהוָה וַיִּסַּר הַצְּפָרְדָּעִים מִמֶּנִּי וּמֵעַמִּי וְאֶשְׁלַח אֶת־הָעַם
וַיִּזְבְּחוּ לַיהוָה:

וַיִּקְרָא פְרַעֲה לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וַאֲמַר צְלוּ קָדָם יְיָ וַיַּעֲדִי עֲרֻדְעַנְיָא מִנִּי וּמֵעַמִּי וְאֶשְׁלַח יָת עַמָּא וַיִּדְבְּחוּן קָדָם
יְיָ:

~~~~~ רש"י ~~~~~

(ב) וְהַעַל הַצְּפָרְדָּע, צְפָרְדָּע אַחַת הִיְתָה, וְהָיוּ מִפִּינֵי אֹתָהּ וְהָיָא מִתּוֹת נְחִילִים נְחִילִים, זְהוּ מְדָרְשׁוֹ, וּפְשׁוּטוֹ: יֵשׁ לֹאֲמַר
שִׁירוֹן הַצְּפָרְדָּעִים קוֹרָא לְשׁוֹן יְחִידוֹת, וְכֵן: "וַתְּהִי הַכַּנָּם", הֲרַחֲשָׂה, פְּדוּלִיִּיר"א בְּלַע"ז, וְאִף "וְהַעַל הַצְּפָרְדָּע",
גְּרִינֹלִיִּיר"א בְּלַע"ז:

ה ויאמר משה לפרעה התפאר עלי למתי | אעתיר לך ולעבדיך ולעמך להכרית
הצפרדעים ממך ומבתיך רק ביאר תשארנה:

ו יאמר משה לפרעה התפאר עלי למתי | אעתיר לך ולעבדיך ולעמך להכרית הצפרדעים ממך
ומבתיך רק ביאר תשארנה:

ו יאמר משה לפרעה שאל לך גבורא הב לי זמן לאמתי אצלי עלך ועל עבדיך ועל עמך לשיצאה
ערדעניא מנך ומבתיך לחוד בנהרא תשתארן:

ו ויאמר למחר ויאמר כדברך למען תדע כיאין ביהנה אלהינו:

ו יאמר למחר ויאמר כדברך למען תדע כיאין ביהנה אלהינו:

ו יאמר למחר ויאמר כפתגמך בדיל דתדע ארי לית כיי אלהנא: **חמישי**

רש"י

(ח) **התפאר עלי**, כמו "היתפאר הגרזן על החצב בו" (ישעיה י טו), משתבח לומר: 'אני גדול ממך', וונטי"ר בלע"ז, וכן:
"התפאר עלי" — השתבח להתחכם ולשאל דבר גדול ולומר שלא אוכל לעשותו. **למתי אעתיר לך**, את אשר אעתיר
לך היום על הכרתת הצפרדעים, למתי תרצה שיפרתו, ותראה אם אשלים דברי למועד שתקבע לי. אלו נאמר: 'מתי
אעתיר', ה'ה משמע 'מתי אתפלל', עכשו שנאמר: "למתי", משמע: אני היום אתפלל עליך שיפרתו הצפרדעים לזמן
שתקבע לי, אמר לאיזה יום תרצה שיפרתו. **[אעתיר]**, 'אעתיר' 'העתירו' 'העתירו' 'העתירו', ולא נאמר: 'אעתיר' 'עתירו' 'העתירו',
מפני שכל לשון 'עתירו', הרבות פלל הוא, וכאשר יאמר: 'הרבו', 'ארבה' 'הרביתי', לשון מפעיל, כן יאמר: 'אעתיר'
'העתירו' 'העתירו' דברים, ואב לכלם: "והעתירו עלי דבריכם" (יחזקאל לה יג), 'הרביתם':

(ו) **ויאמר למחר**, התפלל היום שיפרתו למחר: